

Levande Vatten, V

ett föredrag av Olof Alexandersson

Här talades tidigare om det s k polyvattnet. Sovjetiska forskare fann på 1960-talet att vatten som får kondensera i mycket fina rör bildade ett vatten av okänt slag. Detta väckte stort uppseende och andra forskare misstänkte att det var "föroreningar" av kisel i glasrören som åstadkommit polyvattnet. Senare har man funnit att om vatten får rinna längre tid över skivor av kvarts så uppkommer också detta märkliga vatten, en honungsaktig, glasklar substans med märkliga egenskaper.

Det har högre specifik vikt än vatten (1,4). Det stelnar först vid - 45 grader Celsius och övergår i ånga först vid + 450 grader. Man misstänker nu att växterna kan bilda sådant vatten i sina celler, men vet inte vad det kan ha för uppgift.

Utifrån antroposofins och Schaubergers kunskap om vattnet kan vi emellertid ha rätt att uttrycka vissa funderingar.

Det som är speciellt intressant är kvartsens roll i polyvattnets bildning. Bergkristall är ju kvarts och när vatten fryser vidar dess iskristaller en stark släktskap med bergskristallens struktur. Kvarts har överhuvudtaget en stark släktskap med vatten och stor betydelse för allt levande. Det vi kallar matjord innehåller bl a lera och denna består främst av vittrad fältspat i vilken vi också finner kisel, kvarts. Den antroposofiska forskaren professor Hartmann har i en artikel om vattnet (Die Kommenden 5 o 6 1976) sagt följande:

-Så främmande som ett glas vatten och ett stycke bergkristall till synes är för varandra, så djupgripande är ändå deras sympati när de får möjlighet att innerligt förenas och därigenom alstra den fruktbara jord som inte bara föder allt levande, utan själv tycks vara ett levande väsen.

Professor Hartmann säger vidare att om man studerar cellen och dess protoplasma så är denna en substans som egentligen inte borde finnas - så märkelig är den. Fastän den ofta består av 95 procent vatten är den inte flytande utan har gestalt och stuktur som fasta kroppar. Förklaringen är protoplasmas äggviteinhåll som bildar s k makromolekyler, väldiga komplicerade byggnader, som är fyllda med vatten som ständigt är i intensiv rörelse och i livligaste utbyte med äggvitan. Den mest intensiva rörelsen är här förenas med den högsta ordning och högsta formbevarande. Cellprotoplasman kan i vekligheten ses som en materia av högre ordning. Här passar polyvattnet in. Det bildar just en substans med högsta ordningstillstånd. Polyvattnet skulle man kunna tänka sig vara just den rätta vattenformen för reaktionerna med de stora äggvitemolekylerna som ju själva är s k polymerer och att dessa tillsammans, polyvattnet och äggvitemolekylerna, skulle kunna ge cellprotoplasman just dessa speciella egenskaper som kännetäcker den

levande substansen och som ställer hittillsvarande uppfattning om materien på huvudet. Så långt Hartmann.

Låt oss nu se vad allt detta kan ha för samband med den inrörning av preparat (som Steiner gav anvisning om vid sin lantbrukskurs 1924) som används i det biodynamiska jordbruket.

Man rör ju där på samma sätt som den gamle bonden i berättelsen, dels åt höger dels åt vänster i rytmisk takt under viss tid. Vad är det som sker vid denna omrörning? Är det endast en mekanisk omrörning för att fördela preparatet i vattnet så bra som möjligt för att möjliggöra en homogen utspridning av detta senare? Ingalunda!

Här är det uppenbarligen fråga om en *aktivering* av vatten plus preparat, och ur Schaubergers synvinkel är det alldeles uppenbart vad det är som händer: Genom själva virvelrörelsen i vattnet uppkommer ett förhöjt ordningstillstånd i detta, dess smådelar ordnar sig, det uppstår en resonans och energi koncentreras och frigörs då man rör åt *vänster*. Sedan rör man åt höger och ett ordningstillstånd uppkommer på nytt men nu med en annan effekt. Den energi som tidigare frigjordes och bands i vattnet sätts nu in i en syntesprocess, för en virvelrörelse åt *höger* har en sådan effekt. (se [nr 5/1980](#).)

De ämnen som blandas i vattnet delas upp, sammanfogas på nytt, potentieras så att säga upp flera ordningstal så att de lättare kan delta i livsprocesserna i jorden och växten. Genom den växlande vänster- och höger virvel *gungar* man på detta sätt upp ämnen och energier till allt högre nivå.

Vattnet i naturliga rörelse är ett levande vatten - med vetande. Eftersom vattnet är så helt och hållet engagerat i alla livsprocesser så "vet" det hur uppbyggnad och synteser skall ske för att de skall gagna livsprocesserna på bästa sätt. Eller med ett modernt ord: vattnet är *programerat* för denna uppgift. När vi sätter det i naturlig rörelse så utlöses programmet.

Vad vi nyss fått veta om polyvattnet blir särskilt intressant i detta sammanhang. Detta vatten uppstod ju i intim kontakt med kvarts. I virveln blir kontakten mellan vatten och iblandad kisel (kvarts) den intimast tänkbara - det uppstår resonans emellan dessa storheter. Är det då otänkbart att polyvatten, eller låt vara, ett förstadium till det polyvatten skulle kunna uppkomma vid denna inrörning av kiselpreparat? Om det nu är så att sådant polyvatten bildas i växternas vävnader, somman misstänker, ja, då sker detta naturligtvis inte av en slump utan högst meningsfullt och professor Hartmanns framställning ovan är värd att ha i minne. Om man nu i inrörningsprocessen framställer ett sådant vatten - eller ett förstadium - så kanske vi hjälper växterna också på detta sätt, ger dem så att säga ett värdefullt halvfabrikat.

I varje fall blir vattnet i en sådan omrörning ett *annat slags vatten*, ett mera medvetet, levande vatten som blir mera benäget att medverka i livsprocesserna. Enligt Schaubergers teori höjer sådant vatten den moderliga energin i jorden som är grunden för växandet. Redan detta är mycket nog. Det levande vattnet, vattnet som förts i den naturliga virvelrörelsen hör ofrånkomligt samman med det levande.

Men Schauberger har också idéer om hur man skall kunna höja jordens växtenergi på annat sätt med vattnets hjälp. För en trädgård eller mindre odling kan detta ske på följande sätt: Man skaffar sig en trätunna, t ex en silltunna och rengör den noga. Alla järnband tas bort och ersätts av kopparband (t ex flera varv koppartråd) och likaså tas alla järnspikar bort. Med god lera modellerar man väggarnas anslutning till botten på sådant sätt att man får samma form som den tjocka delen av ett ägg. Tunnan grävs ner ända till övre randen, fylls med regnvatten varpå man kastar i några bitar koppar och zink som först hamrats på en ekkubbe (detta för att alstra mekaniska spänningar i metallen som sedan omvandlas i andra energiformer). Slutligen täcks tunnan med ett trälock (utan järnspik) i vilket borrats ett hål som täcks med en bit bomullstyg och det hela lämnas åt sig självt. Schaubergers teori är att på grund av den äggliknande formen kommer vattnet att av temperaturväxlingarna försättas i en riktig strömning och ge upphov till den vågformade strålning som ett naturligt vattendrag ger och som stimulerar växtkraften i marken. Några tyska försök med denna anordning tycks visa att den också fungerar så i praktiken.

I ett naturenligt jordbruk måste vi också se till att vattnet får möjlighet att fylla sin livsbestämda uppgift. De anvisningar som Viktor Schauberger givit härför låter sig väl förena med de biodynamiska principerna.